

Ling, og jeg skal nævne, skjøndt det vist er fremhavet før — det er ogsaa en Dagatel — at ved en Aarslønning vil Bederlaget det ene Aar blive som det andet; men dette Bederlag, som skal beregnes efter Dagene, bliver ikke det ene Aar som det andet. Er der 366 Dage i Aaret, bliver det beregnet efter 366 Dage (Afbrydelse). Ja, det er ganske vist ikke af stor Vigtighed, men det viser dog, at Bederlaget beregnes pr. Dag og ikke pr. Aar (Afbrydelse). Ja, jeg tror, at det er uimodsigeligt, at det beregnes pr. Dag, de Herrer kunne sige, at det er tyndt, men det er dog en Dag, det er fem Kroner, det viser, at det ene Aar er ikke som det andet, at det altsaa er et dagligt Bederlag og ikke en Aarsløn. Jeg anbefaler altsaa Lovforslaget til Fremme; vil man have det undersøgt i et Udvalg, skal jeg ikke modsætte mig det; men jeg tror ikke, at man fra Folkethingets Side bør rette nogen Bebreidelse mod Regeringen, fordi den er fremkommet med dette Forslag.

Spørg: Der er to Spørgsmaal, som det forelagte Lovforslag fremkalder. Det ene er, om det er en hensigtsmæssig Ordning, der her er foreslaaet med Hensyn til Bederlaget til Rigsdagens Medlemmer, det andet er, om den Ordning, som er foreslaaet, kan forenes med Grundloven. Jeg vil være meget kort angaaende det første Spørgsmaal, og jeg vil da blot udtale som min Anskuelse, at jeg antager Ordningen for i og for sig hensigtsmæssig. Jeg er for det Første enig i, at der er Grund til Forhøielse. Det knappe Bederlag, som blev fastsat i 1849, var, som bekendt, knappere, end Provinsialstænderne havde havt det, og Lidenne have jo forandret sig saa meget, at jeg tror, at der virkelig er Grund til Forhøielse. Jeg tror ogsaa, at den Maade, hvorpaa Forhøielsen søges indført, i og for sig er hensigtsmæssig, og jeg har navnlig een Grund, som allerede er bleven antydet fra et Par Sider idag, hvorfor jeg billiger den som i og for sig forstandig, nemlig den, at Ordningen stiller sig fuldstændig neutralt til Spørgsmaalet om Rigsdagsfamlingens Varighed. Jeg tror, at det er meget lidet rimeligt, at en Forhøielse af Rigsdagsvederlaget virkelig skulde kunne friste til en Forlængelse af Rigsdagsfamlingerne; men hvad der er vist, det er, at udenfor Rigsdagen, hvor der ikke altid dømmes meget hensynsfuldt, vil der let opstaa en Mistanke eller en Formodning derom, naar man forhøier Bederlaget for Samlingstiden. Det er heldigt for Rigsdagens Skyld, heldigt for Rigsdagsmedlemmernes Skyld, at enhver Skygge af Formodning i saa Henseende kan afvises derved, at Bederlaget fuldstændig løses fra Spørgsmaalet om Samlingstidens Varighed. Man har

fremsat en anden Tanke, som jeg imidlertid for mit Betskommende ikke kan forsoner mig med. Det er nemlig den, at Ordningen af Rigsdagsvederlaget særlig skal lægge an paa at bringe Forkortning tilveie, navnlig i den Form, at Rigsdagsvederlaget skal aftage i forskellige Stadier, eet eller flere efter Samlingens Varighed. Dette, at stille sig noget saadant direkte til Diemed, kan jeg ikke forsoner mig med. Det strider mod den Opfattelse, som jeg mener er naturlig. Naar et Arbejde kræver en vis Tid efter sin Betsfæhded, som skal have en saadan Evang paa sig, at der blev sagt til ham: „Ehvert Arbejde, hvilket som helst, vi spørge ikke om, af hvad Art det er, skal Du gjøre færdigt i en vis forud fastsat Tid, og der tages ikke Hensyn til, hvorledes Arbejdet i det Enkelte er bestaet“ — vilde vistnok betragte det som en lidet hensynsfuld og uretfærdig, ja irriterende Fremgangsmaade, og hvad der gjælder i det ene Forhold, maa ogsaa gjælde i det andet. Jeg tror ogsaa, at det er overordentlig hensigtsmæssigt, at Spørgsmaalet om Rigsdagsfamlingernes Varighed bliver løst fra Spørgsmaalet om Bederlaget. Den Maade, hvorpaa det kunde være ønskeligt, at en Reform med Hensyn til Samlingernes Varighed fremkom, tror jeg ikke, vilde kunne søges i noget ydre Tvangsmiddel. Reformationen maa komme fra Rigsdagens egen Side; ialtfald kan der kun være Tale om moralisk Paa-virkning udefra. Det er mig faare let forstaaeligt, hvorfor Rigsdagsfamlingerne ere blevene længere, end jeg tror, de fleste af Rigsdagsmedlemmerne selv ønske, men jeg tror, at her staar man overfor en Tradition, som det er ganske overordentlig vanskeligt, jeg vil ikke blot sige for den Enkelte — for hvem det er umuligt — men ogsaa for Rigsdagen i sin Helhed hurtigt at komme bort fra, og som man ialtfald kun meget vanskeligt og ved indre Reformer i Rigsdagsarbejdet selv kan naae til. Det var, hvad jeg vilde sige om det ene Spørgsmaal.

Hvad det andet Spørgsmaal angaar, altsaa det: Kan den foreslaaede Ordning bringes i Forening med Grundloven? antager jeg, at Enhver, som havde den Overbevisning, at den foreslaaede Ordning ikke kunde forenes med Grundloven, ikke kunde give Forslaget sin Stemme, selv om han iøvrigt fandt det hensigtsmæssigt. Det er altsaa et Spørgsmaal, der i Virkeligheden er af stor Betydning, og det har jo ogsaa i det andet Thing fremkaldt indgaende Forhandlinger, hvis Resultat